

Chính Là Không Còn Hợp

Contents

Chính Là Không Còn Hợp	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29

Chính Là Không Còn Hợp

Giới thiệu

Tên truyện: Tịch thị bất phục hợp

Thể loại: Điền văn, đô thị tình duyên, hoan hỉ oan gia, cường c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-la-khong-con-hop>

1. Chương 1

Cận Tiêu sắp bị chọc giận chết!

Mặt y âm trầm, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm nam nhân đối diện đang không coi ai ra gì mà dọn đồ đạc, cắn răng nghẹn nửa ngày mới lạnh lùng phun ra một câu: “Anh muốn đi thật?”

Nam nhân dừng một chút, gật gật đầu: “Phải.”

Cận Tiêu nghe hần bình tĩnh đáp lại như vậy, thiếu chút nữa đã nhảy lên từ ghế sa lông, chẳng qua tại cái nhắc chân trong nháy mắt đó, động tác lại bị y gằng gượng ép xuống.

Phải tỉnh táo, tỉnh táo, tỉnh táo! Cận Tiêu hít một hơi thật sâu, dùng sức bầm bóp mi tâm, cố gắng dùng ngữ điệu bình tĩnh nói: “Vậy anh muốn đi bao lâu?”

Lúc này đây nam nhân dừng thật lâu, một lúc sau mới nói: “Đại khái là... Không trở lại.”

“Cái gì?!” Cận tiêu rốt cục nhảy lên, mặt mũi đèn xì giống như mũi tên bước vọt tới trước mặt nam nhân, cắn chặt khớp hàm, “Anh như thế là có ý gì! Cái gì gọi là KHÔNG, TRỞ, LẠI?”

“Ý trên mặt chữ.” Nam nhân bắt lấy tay Cận Tiêu, lại trầm mặc một chốc, “Cận Tiêu, chúng ta chia tay đi.”

Lửa giận cuộn cuộn của Cận Tiêu lập tức nghẹn ở cổ họng.

Y nắm chặt nắm tay, nhiều lần giơ lên lại buông xuống, cuối cùng nện một quyền ở trên hành lý nam nhân vừa thu thập, “Ầm” một tiếng, quần áo đồ dùng đối phương thật vất vả mới dọn tốt rằm một cái phân tán.

Thần sắc nam nhân không thay đổi, chỉ nhẹ nhàng hít một hơi, ngồi xổm xuống một lần nữa sửa soạn quần áo nhét vào.

Cận Tiêu ôm cánh tay, đứng ở bên lạnh lùng nhìn chằm chằm động tác của hần, lúc sau, thấy hần đã làm chuẩn bị xong, bỗng dưng đạp một cước lên trên rương đồ: “Muốn đi cũng được, muốn chia tay cũng được, nhưng ít nhất phải cho tôi biết lý do?” Nói tới đây, miệng y giống như là sắp phun ra lửa, “Là có tình mới hay là chịch tôi không đã, mời quý ngài cho tôi một lý do chính đáng.”

Nam nhân không hé răng.

Kiên nhẫn của Cận Tiêu dần dần hao hết, dồn sức đá rương hành lý một cái: “Nói chuyện!”

Nam nhân vẫn như cũ không rên một tiếng, ước chừng qua vài phút, mới chậm rãi mở miệng: “Không muốn nói chuyện.”

Cận Tiêu: “... ..”

Cận Tiêu lại muốn đánh người. Y oán hận nhìn chằm chằm nam nhân trên mặt không có biến hóa gì, tựa như con thú bị vây đi tới đi lui ở trong phòng, tới tới lui lui nửa ngày lại dùng lực một cước đá bay rương hành lý.

Lúc này, cả người y đột nhiên bình tĩnh trở lại, vuốt mặt, ánh mắt nặng nề, nói ra từng chữ: “Đi, mau cút đi.”

Nam nhân khom lưng nhặt rương hành lý lên, không quay đầu mà đi thẳng ra ngoài.

Cận Tiêu nhìn bóng lưng của hắn, chợt cảm thấy thực vô lực, thực thương tâm, thực muốn giống dĩ vãng chạy tới ôm trụ lấy thắt lưng hắn khóc lóc ăn vạ, cọ cọ hắn nói đừng đi, nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng đáng giận của nam nhân lúc này, y lại rất muốn dùng sức đập thêm một cước, hận không thể lập tức đã hắn ra khỏi tầm mắt.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt như muốn ăn thịt người của Cận Tiêu, thân hình nam nhân dừng một chút rồi lập tức bước nhanh rời khỏi.

“Ken két” một tiếng, bên trong trở nên im ắng.

Bả vai Cận Tiêu giờ phút này cũng suy sụp hạ xuống, ngả người lên ghế sa lông.

Y rũ mắt, có chút mê mang mà nhìn nhìn, hồi lâu đột nhiên ngồi dậy, lấy điện thoại di động đặt trên bàn trà, sắc mặt âm âm trầm trầm gõ chữ:

Chia tay rồi! Không vui!

Nghĩ nghĩ, lại xóa chữ “Không” đi, đổi lại thành “Rất”, sau đó nhấn đăng.

Không quá hai giây, y liền nhận được hồi âm, mở ra nhìn một cái, phát hiện chính là Lý Nhất Xuyên —— cũng chính là nam nhân vừa rồi.

Đối phương đáp: Vui vẻ là tốt rồi.

Cận Tiêu: “... ..”

Mắt y đảo một vòng, lỗ mũi thiếu chút nữa phun ra lửa, cả người đều sắp phát nổ!

Cận Tiêu và Lý Nhất Xuyên là một đôi, một đôi đồng tính, đã ở bên nhau gần tám năm rồi.

Trong tám năm nay, tuy rằng nháo lớn nháo nhỏ rồi không ngừng chia tay, nhưng chưa từng có một lần chia tay nào khiến Cận Tiêu sinh khí như vậy.

Anh có bản lĩnh nói chia tay anh có bản lĩnh nói lý do a!

Rốt cuộc là quả cà mặt ngày hôm trước, hay là quần áo hỗn sắc ngày hôm qua, anh tốt xấu gì cũng nên nói, một, tiếng, a!

Buổi sáng, Cận Tiêu ở văn phòng càng nghĩ càng giận, càng đè nén càng dâng trào, đến cuối cùng tức giận đến mức ngực khó chịu, vẫn không thể nghĩ ra lý do, dứt khoát dùng điện thoại nội tuyến gọi Lý Nhất Xuyên lên, tự mình nói rõ ràng.

Lý Nhất Xuyên không động: “Tự mình nghĩ đi, tôi còn có việc.”

Cận Tiêu tiếng nói âm âm: “Anh có thể có chuyện gì, cứ lên đây cho tôi!”

Lý Nhất Xuyên: “Không.”

Đ*t!

Cận Tiêu nắm chặt điện thoại, ánh mắt âm lãnh, rất muốn nói “Không lên thì anh liền cứ luôn đi”, nhưng nghĩ lại lại có chút sợ hãi sẽ thật sự đi mất...

Cái này không thể được, mặt Cận tổng không đổi sắc mà nghĩ, lúc trước chính mình phải mời hẳn mời hơn một năm mới mời đến được, tuyệt không thể cứ để chạy mất như vậy!

Vì thế Cận Tiêu hừ lạnh một tiếng: “Được, vậy tôi đến tìm anh.”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Cận Tiêu thấy hẳn không nói lời nào, trong lòng có chút đắc ý, tự cảm thấy hòa một một, đang muốn vui vẻ mà nói hẳn vài câu, đột nhiên nghe thấy Lý Nhất Xuyên bên kia thực ôn nhu mà nói: “Buổi tối? Buổi tối tôi đương nhiên là có thời gian... Tôi biết một nhà hàng...”

“Rằm —— ”

Cận Tiêu đột nhiên đứng lên.

Ánh mắt của y lạnh đến đáng sợ, biểu tình cũng âm trầm đến đáng sợ, không nói được một lời, từng bước như gió mà đẩy cửa ra, đi tới khu làm việc dưới lầu, chỉ thấy Lý Nhất Xuyên nghiêng mặt, ánh mắt đầy ý cười mà nhìn một cô gái, hình ảnh nhìn qua hài hòa cực kỳ.

Chúng kiến một màn này khiến ánh mắt Cận Tiêu bốc hỏa, trong lòng buồn bực, nhưng mà không quá vài giây, vẻ mặt hắn chợt biến đổi, gắng gượng đổi thành bộ dáng một lãnh đạo phong độ nhẹ nhàng, ôn nhu dễ gần.

Cùng lúc đó, ánh mắt Lý Nhất Xuyên xẹt qua đây.

Trong chớp mắt hai ánh nhìn đụng nhau, Cận Tiêu phát hiện Lý Nhất Xuyên khẽ nhú nhú mày.

Y nhất thời càng khí, khớp hàm gắt gao nghiêng lại: Anh nhìn mi cái rắm a!

Cận Tiêu áp chế xúc động muốn một cước đá bay Lý Nhất Xuyên, khẽ mỉm cười đi đến bên cạnh hắn, tỉnh bơ mà ngồi ở trên bàn hắn, thực tùy ý mà nói:

Cận Tiêu áp chế một cước đá bay Lý Nhất Xuyên xúc động, khẽ mỉm cười đi đến bên cạnh hắn, không động thanh sắc mà ngồi ở hắn trên bàn, thực tùy ý mà nói: “Nói chuyện vui vẻ nhỉ.”

Cô gái a một tiếng: “Không có không có không có, tôi chỉ đi ngang qua ... Tiểu Lý tôi có chút việc, đi trước!”

Cận Tiêu ở trong lòng hừ hừ: May mắn cô thức thời hừ... Bất quá ai cho cô gọi Tiểu Lý a!

Y tràn ngập ác ý mà nhìn lướt qua khóe mắt Lý Nhất Xuyên, nghĩ thầm: lão Lý mới đúng chứ?

“Lão Lý” mặt không đổi sắc, rất tự nhiên mà làm biểu bằng báo cáo, như là căn bản không phát hiện có một người tên Cận Tiêu.

Cận Tiêu không vui: “Lý Nhất Xuyên.”

Lý Nhất Xuyên: “Ừ.”

Cận Tiêu: “Tôi hỏi anh lý do là gì.”

Lý Nhất Xuyên cũng không ngẩng đầu lên: “Tự mình nghĩ.”

Cận Tiêu quay mặt, ngữ khí rầu rĩ: “Nghĩ không ra.”

Lý Nhất Xuyên lúc này mới ngẩng đầu, thần sắc không rõ mà nhìn chằm chằm y: “Thật nghĩ không ra?”

Cận Tiêu cảm thấy ngữ khí hần hơi dịu đi, vội vàng trượt xuống ôm chặt hần, dùng sức cọ cọ vào cổ của hần, làm nũng nói: “Thật nghĩ không ra, đừng làm rộn nữa có được không ~ ”

Thân thể Lý Nhất Xuyên cứng đờ, rất nhanh bình tĩnh lại, a một tiếng đẩy y ra: “Nghĩ không ra cũng được, vốn là không có lý do.”

Cận Tiêu: “... ..”

Lý Nhất Xuyên: “Đơn giản là muốn chia tay thôi, em đừng nghĩ nhiều.”

Cận Tiêu: “... ..”

Lý Nhất Xuyên: “Ngoan, về văn phòng của em đi.”

Biểu tình Cận Tiêu hoảng hốt buông lỏng tay, đại ra mà lên lầu vào văn phòng, thẳng đến khi ngồi xuống ghế xoay, sắc mặt mới đỡ tợn mà phản ứng lại.

Hóa ra là KHÔNG, CÓ, LÝ, DO!

Con mẹ nó! Chơi tôi à!

2. Chương 2

Vì phòng ngừa Lý Nhất Xuyên cùng cô gái kia tới nhà hàng đã định, Cận tổng mặt không đổi sắc mà gọi một cuộc điện thoại xuống Tổng giám đốc lầu, kêu gã tuyên bố đêm nay tăng ca đến rạng sáng.

Tổng giám: “...”

Tổng giám kiên cường hỏi: “Cận tổng... Lý do là?”

Lý do?

Cận Tiêu vừa nghe hai từ này liền bốc hỏa, thanh âm vừa buồn vừa bực lại lạnh: “Tự, mình, nghĩ!”

Nói xong, hung tợn cúp điện thoại, bản thân ngã người vào ghế xoay tự sinh khí, chân đá vào cạnh bàn công việc vang lên từng tiếng bang bang vang.

Y thật sự không nghĩ ra được cái lý do chia tay chó má kia mà!

Gần đây sinh hoạt hài hòa, làm đồ ăn cũng không xuất hiện tình huống tiêu chảy, Cận Tiêu cẩn rằng nghĩ tới nghĩ lui, chỉ nghĩ ra một lý do, mà cái lý do này khiến y càng nổi trận lôi đình thêm —— Lý Nhất Xuyên chán ghét chịch y.

“Đ*t!” Y không khống chế được mà đập một cước vào bàn, cắn tức lại ủy khuất mà che hai mắt mình, “Tôi còn chưa chê điều của anh đâu, vậy mà đã dám chê tôi rồi...”

Cận Tiêu bực mình đến muốn giết người, nhưng y lại rất rõ ràng, trốn tránh không phải là biện pháp.

Bọn họ đã ở chung với người yêu vài năm, nếu muốn thời hạn lớn nhất để bảo chứng chất lượng tình cảm, biện pháp tốt nhất là kết hôn, lại sinh một đứa con, đem tình yêu rung động mà không lâu dài trở thành tình thân nhân ràng buộc.

Nhưng đây cũng không hoàn toàn là biện pháp không có khả năng, không nói việc Cận Tiêu không thể sinh con, chỉ nói đến kết hôn thôi, y đã không thể thỏa mãn người yêu.

Đương nhiên, đổi lại là Cận Tiêu của mấy năm trước, y có lẽ sẽ cười nhạt đối với loại biện pháp này, vẻ mặt khinh thương, nhưng mà sự thật chính là, cổ tình Cận Tiêu của vài năm sau, y đã kinh hưởng qua tư vị của tình yêu trong thời gian dài, thật sâu hiểu rằng cảm giác bất lực là gì.

“Lần này có lẽ thật sự không quay lại...” Cận Tiêu xoay mặt, mắt rũ xuống, lồng ngực thỉnh thoảng thỉnh thoảng, buồn đến phát đau.

Đến rạng sáng, y cũng không còn tâm tình đi cản chân Lý Nhất Xuyên, một mình thất hồn lạc phách đi đến bãi đỗ xe, lên xe ngồi đó u buồn mốc meo.

Vài giây đồng hồ sau, y đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh Lý Nhất Xuyên cùng cô gái kia, u buồn cô đơn đều hóa thành căm giận ngút trời.

Đã rạng sáng rồi mà! Mới chia tay một ngày, hấn thế nhưng, thế nhưng dám....

Trong nháy mắt đó y cơ hồ muốn bẻ tay lái, hung hăng ném đi, rồi lại giẫm chân ga đâm chết đôi cầu nam nữ này! Thật may lúc đó chiếc xe phía sau chợt phát ra âm thanh gọi hồn y trở về, Cận Tiêu không thể làm gì khác hơn đập một cái lên ghế cho hả giận, sau đó khởi động động cơ, âm trầm đi theo sau.

Dọc đường đi, Cận Tiêu vẫn luôn bị vây trong trạng thái phẫn nộ, trong lòng thâm hưng tận, lặn qua lặn lại mà nghĩ, đợi lát nữa nếu bọn họ thật sự vào khách sạn, y hoặc là đạp chân ga đâm chết cả hai, hoặc là chỉ đánh bay Lý Nhất Xuyên thôi.

Cái ý tưởng này duy trì cho đến lúc y thấy Lý Nhất Xuyên chia tay cô gái kia, ngay sau đó hơi hơi nghiêng mặt, giơ ngón giữa về phía xe y.

Cận Tiêu: “...”

Cận Tiêu lại bùng nổ lần nữa, “Phanh” một tiếng đẩy cửa xe ra, nghiêng răng nghiêng lợi mà đi đến trước mặt Lý Nhất Xuyên, phun ra một câu cộc lốc: “Ý, anh, là, sao?”

Lý Nhất Xuyên thản nhiên nói: “Cách không thao / cậu.”*

[*Câu này là / , tui không hiểu lắm nên giữ nguyên.]

Cận Tiêu sững sốt một chút, hồi lâu mới buồn bực nói: “Trực tiếp chịch không được sao?”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Lý Nhất Xuyên miễn cưỡng khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt, ho khan một tiếng nghiêng mặt: “Vì cậu chưa nhớ được lý do chia tay cho nên, không được.”

Đến!

Lại tới nữa!

Cứ nhắc tới cụm từ lý do chia tay này Cận Tiêu lại muốn giết người!

Ánh mắt y lạnh như băng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lý Nhất Xuyên, lâu sau mới cười lạnh xoay người: “Cút!”

Sau đó cổ ý kéo mạnh cửa xe gây ra tiếng động vang trời, nghênh ngang rời đi.

Nhưng đi được mấy km xong y lại không cam lòng mà vòng xe lại, nhảy xuống xe, một phen kéo trụ Lý Nhất Xuyên còn đứng tại chỗ, cúi đầu dùng sức mút môi của hắn.

Lý Nhất Xuyên ngạc nhiên nhìn y.

Cận Tiêu hừ nhẹ một cái, ngông nghênh hếch mặt: “Nhìn cái gì mà nhìn, lão tử muốn hôn thì hôn, có bản lĩnh thì hôn trả lại đi.”

Lúc này Lý Nhất Xuyên mới lấy lại tinh thần, như có điều suy nghĩ mà sờ sờ môi mình, lại bình tĩnh nói: “Không hôn, chờ em nhớ ra lí do lại tính tiếp.”

Cận Tiêu lạnh mặt, rất muốn bóp chết hắn: “... Anh còn cần tự tôi phải nhớ ra sao, không thể trực tiếp nói luôn được à!?”

“Dĩ nhiên có thể, ” Lý Nhất Xuyên buông tay xuống, khí định thần nhàn mà nói, “Nhưng là em sẽ hối hận.”

“Tôi nói tôi không hối hận thì thế nào?”

Lý Nhất Xuyên nghiêng nghiêng đầu, trầm tư một khắc, nói: “Tôi cho em chịch?”

Cận Tiêu xoay mặt tà tà liếc hắn một cái, ánh mắt có chút ghét bỏ: “Nói nghe giống như tôi hiềm lạ chịch anh lắm ấy.”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Lý Nhất Xuyên bắt đắc dĩ: “Vậy tôi chịch em thì sao?”

“Duyệt.” Cận Tiêu nhanh chóng đáp ứng, nghĩ nghĩ, lại khiêu lông mày bổ sung một câu, “Muốn cả ngày.”

“... ..” Lý Nhất Xuyên nói, “Nhiều nhất hai giờ.”

Cận Tiêu mặt không đổi sắc: “Cả ngày.”

“Ba giờ.”

“Cả ngày!”

Lý Nhất Xuyên im lặng nhìn xuống mặt đất rất lâu mới thấp giọng nói: “Bốn giờ không thể mặc cả hơn.”

“Như vậy đi.” Cận Tiêu rất không vừa lòng hừ lạnh một tiếng, xoay người vào trong xe ngồi, một lần thổi khí vào mặt Lý Nhất Xuyên, quơ cái đuôi căn bản không tồn tại, đắc ý lái xe đi.

Mặc dù lần nói chuyện này vẫn tan rã trong không vui như cũ, nhưng Cận Tiêu hiểu được vấn đề không xuất phát từ trên tình cảm hai người —— không ai sẽ nguyện ý đi chịch một người mà mình đã chịch rất nhiều, hơn nữa còn là người yêu cũ.

... Mặc dù cái này nghe có vẻ rất khả nghi, nhưng Lý Nhất Xuyên trước giờ đều cấm dục, một tuần cũng không làm yêu vượt quá ba lần, có thể khiến hắn một lần làm tới bốn tiếng đã là chuyện kinh hỉ rồi.

Tâm tình Cận tổng rất tốt, huyết sáo, đặc ý dạt dào mà lái xe về nhà đi ngủ, chờ y nằm trên giường mới chợt nhớ tới, hình như vẫn chưa hỏi lý do chia tay chó má kia!

Trong phút chốc tâm tình vui vẻ liền ta thành mây khói, sắc mặt Cận Tiêu lại biến thối, tay nắm chặt lại, lòng bốc lên ý muốn đánh cho Lý Nhất Xuyên một trận nhớ đời.

3. Chương 3

Sáng hôm sau Cận Tiêu mơ màng xoay người than nhỏ một tiếng, chân vươn ra “Bốp” một cái đá bay đồng hồ báo thức, sau đó rầm rì nhích qua muốn sờ sờ cọ cọ, kết quả sờ cọ nửa ngày chỉ chạm tới nệm giường lạnh lẽo.

Cận tổng nháy mắt tỉnh táo, một mặt âm trầm rời giường vào WC giải quyết nhu cầu sinh lý.

Từ lúc cùng một chỗ với Lý Nhất Xuyên, đây là lần đầu tiên y một thân một mình tự làm tất cả.

Cận Tiêu không vui, vô cùng không vui, oán khí chồng chất trong lồng ngực khiến h cảm thấy nghẹt thở, ước chừng khoảng hai mươi phút sau mới miễn cưỡng ra khỏi WC.

Bởi vì thời gian đứng hơi lâu nên cước bộ của Cận Tiêu có chút loạn choạng, người như nhũn ra, ngồi phịch trên sofa không muốn nhúc nhích, chỉ có sắc mặt vẫn khó coi như vậy, nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ: Nếu như... Nếu như y biết được lý do chia tay kia, y tuyệt đối, tuyệt đối sẽ.. ——

Khiến Lý Nhất Xuyên không, thể, xuống, giường!

Ngồi ngốc một chút y lại bắt đầu ủ rũ, ánh mắt đầy oán giận: Rốt cuộc là lý do chó má gì đây!

Tại sao y lại không nghĩ ra được chứ!

“Chia tay mà không có lý do như vậy thì chỉ có hai trường hợp.” Buổi tối, bên trong quán Bar, ông chủ mỉm cười rót một ly Manhattan cho Cận Tiêu, sẵn sốc đưa tới tận tay y, “Thứ nhất, có tình nhân là một cực phẩm, nói thẳng ra là có người khác. Thứ hai là...”

Cận Tiêu buồn bực tròng gãi, không vui hỏi: “Hai là gì?”

” Thứ hai là không có lí do, chỉ muốn chia tay vậy thôi.” Ông chủ quán Bar chân thành nói, “Kêu cậu tự mình tìm lí do, bắt quá là cho cậu một cái thang mà thôi.”

Cận Tiêu: “...”

Cận Tiêu nhớ tới câu mà Lý Nhất Xuyên nói hôm qua, “Nghĩ không ra thì thôi, căn bản là không có cũng chẳng sao.” nhất thời mặt biến sắc, tức giận đến run rẩy cả người, lúc này ông chủ quán Bar lại nói tiếp. “Nhưng tình huống của hai người khá là đặc biệt, cậu có thể đi hỏi nửa kia của cậu xem lí do là gì, hoặc là kêu hắn gợi ý một chút.”

Cận Tiêu im lặng rũ mắt, âm thanh rầu rĩ: “Tôi có hỏi, nhưng y không nói.”

” Vậy gợi ý? ”

” Gợi ý gì? ”

Ông chủ quán Bar nở nụ cười: ” Không nói lí do thì cũng phải cho chút gợi ý chứ ”

Mắt Cận Tiêu sáng lên, muốn đứng dậy khỏi ghế đi tới ôm đùi ông chủ, nhưng chân vừa nâng lên liền bị y cường ngạnh đè xuống, rất không tự nhiên mà ngồi tại chỗ, vô cùng cao hứng nói: ” Thật là... Sao tôi lại không nghĩ ra chứ! ”

Ông chủ quán Bar: ” ... Ha ha. ”

Vào lúc này Cận Tiêu cũng lười trị ông chủ cái tội bắt kính, đặt tiền lên bàn liền chạy vào toilet, khoá cửa lại, lôi điện thoại ra gọi một cú cho Lý Nhất Xuyên.

Tiếng “tút” vang lên lần thứ mười Lý Nhất Xuyên mới nhắc máy: “Có chuyện gì?”

Âm thanh của hắn hơi khàn khàn mang theo chút ẩm ướt, hình như là vừa mới tắm xong, bên trong còn chứa một cỗ trầm thấp khác.

Cận Tiêu híp mắt lắng nghe một chút rồi hỏi: “Anh tắm à?”

“Phải, làm sao?”

Ánh mắt Cận Tiêu trầm xuống, lãnh tiếng đáp lại: “Anh tắm mà còn hỏi tôi phải làm sao à.”

“...” Lý Nhất Xuyên trầm mặt một phút, ” Chỉ là tắm thôi, cái gì cũng không làm, cũng không chuẩn bị

làm.”

” Tôi mặc kệ, sau này cấm anh tắm rửa bên ngoài.”

” Không được. ” Lý Nhất Xuyên giữ di động bằng vai, chậm rãi mặc quần áo, ” Ai biết được tôi sẽ ở ngoài bao lâu. ”

Không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc tới Cận Tiêu lại hận đến nghiến răng ken két, mặt mày hung tợn, lồng ngực phập phồng: “Làm như tôi đuổi anh đi là sai vậy.”

Lý Nhất Xuyên dừng một chút, vô cùng thông minh mà không tiếp tục nói tới cái vấn đề này, ngược lại thấp giọng hỏi: ” Ừm. Cậu tìm tôi có chuyện gì không?”

Cận Tiêu xoay mặt hừ hừ đáp: ” Tôi muốn gợi ý ”

Câu nói của y nói ra vô cùng mơ hồ, Lý Nhất Xuyên bên kia không nghe rõ, sững sốt một chút hỏi lại: “Hả?”

” Là kêu anh cho tôi gợi ý! ” Đôi mắt Cận tiêu đảo một vòng, bất mãn đá đá cánh cửa phòng vệ sinh, ” Một chút gợi ý cũng không có thì làm sao tôi đoán được. ”

“À, gợi ý.” Lý Nhất Xuyên nghiêng đầu suy nghĩ, hiểu được nếu không cho y gợi ý rất có khả năng cả đời này hắn sẽ ở bên ngoài, rất soáng khoái nói: “Ba năm trước, trong sinh nhật em có nói một câu.” Dừng vài giây lại bổ sung thêm “Nói với một người đàn ông.”

” Ba năm trước? Sinh nhật? Đàn ông? ”

” Ừ. ” Lý nhất xuyên bình tĩnh đáp, ” Nghĩ thật kỹ, thật nghiêm túc, tôi ngủ trước. Ngủ ngon.”

Nói xong, không đợi Cận tiêu truy vấn đã cúp điện thoại.

Cận Tiêu không kịp hỏi thêm gì, đi ra khỏi toilet, vừa đi vừa nhỏ giọng lặp lại: “Ba năm trước... Nói một câu.... Đàn ông...”

Nhưng sinh nhật của ba năm trước y nói rất nhiều câu với rất nhiều đàn ông đó!

Gợi ý như vậy thì khác gì không cho!

Cận Tiêu lại muốn đánh người, mặt âm lãnh không vui: Nói đi nói lại vẫn là rơi vào trường hợp thứ hai –

Chính là thấy y phiền, muốn chia tay y!

“Không hẳn.” Ông chủ quán Bar lần thứ hai làm một ly Manhattan cho y, ” Trước khi kết luận thì phải suy nghĩ đã, lần này đã có chính xác thời gian, địa điểm, nhân vật, điều này chứng tỏ hẳn không phải nói cho có, mà là thực sự hy vọng cậu có thể nhớ lại.”

Thanh âm Cận Tiêu buồn bực:” Nhưng như vậy tôi cũng không thể nghĩ ra. ”

” Nghĩ thật kỹ, thật nghiêm túc thì nhất định sẽ ra. ” Lời ông chủ quán Bar y hết lời của Lý nhất xuyên.

Cận tiêu đành ôm đầu gục trên quầy Bar vừa oán giận vừa âm ỉ suy nghĩ.

Qua mấy phút trong đầu y chợt loé linh quang, đập bàn thật mạnh nói: ” Tôi nhớ ra rồi!”

” Nói thử xem. ”

” Trong tiệc sinh nhật ba năm trước tôi có vào WC... Hình như.. Khen một người đàn ông có điều lớn?”

“ ... ”

” Lúc ấy khen xong thì Lý nhất xuyên đi vào, tôi cũng không biết hẳn có nghe được hay không, liền coi như không nghe thấy đi.”

“ ... ”

” Chắc không phải chỉ vì thế thôi chứ? ” Cận tiêu chống đầu hoang mang hỏi.

Ông chủ quán Bar mặt không đổi sắc:” Cậu có thể gọi qua hỏi thử. ”

Vì thế Cận tiêu liền gọi thực.

Y gọi cho Lý nhất xuyên, nửa dựa vào quầy Bar, ánh mắt khép hờ chờ người nhắc máy.

Lúc này đối phương chậm chạp không chịu bắt máy, trong nháy mắt khi Cận tiêu sắp bạo phát y mới chịu nghe điện, thanh âm tràn ngập sự buồn ngủ: ” Lại sao nữa? ”

” Hm. Hình như tôi nhớ ra rồi.” Cận tiêu nhếch mặt, thấp thấp cười một tiếng, ” Có phải bởi vì ở bữa tiệc sinh nhật ba năm trước tôi đã khen một người đàn ông nào đó có điều lớn hay không? ”

“ ... ”

” Phải không? ”

” ”

Thấy hắn không nói lời nào, Cận tiêu lại hoang mang, ” Đúng hay không, anh mau nói đi! ”

” Khen điệu đàn ông khác lớn? ” Lý nhất xuyên bình thản nhắc lại từng chữ, thanh âm hoàn toàn không có chút nào buồn ngủ,

4. Chương 4

Nếu là bình thường Cận tiêu nghe thấy ngữ điệu nói chuyện này của Lý nhất xuyên các đuôi chần chẫn đã sớm vênh lên trời, một bên đắc ý một bên ghét bỏ chằm chọc y: ” Sao? Ghen à? ”

Nhưng hiện tại, đầu của y đã bị cơn quấy thành bột bánh, không chỉ không nhận ra điểm khác thường mà còn thì thầm một câu: ” Thật sự... Rất lớn.”

“...” Lý nhất xuyên cảm thấy thực buồn bực, dừng một chút, chưa nói là đúng hay sai, chỉ lãnh đạm hỏi, ” Cậu đang ở đâu? ”

Cận tiêu đờ ra thật lâu thật lâu mới có thể hiểu được ý của những lời. Y nghiêng đầu, hỏi ông chủ quán Bar.: ” Tôi đang ở đâu vậy nhỉ? ”

Ông chủ quán bar: “...”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Cận Tiêu: “...?”

Ông chủ quán bar đành chữa cháy cho y, đưa tay đoạt điện thoại rất nhanh khai báo địa chỉ.

Lý Nhất Xuyên nghe xong “Ừm” một tiếng, ngữ điệu không hề thay đổi nói: “Chờ tôi.”

Rồi điện thoại bị nhét trở lại vào tay Cận Tiêu.

Cận Tiêu tiếp nhận di động “ này này ” nửa ngày cũng không thấy tiếng trả lời, ủ rũ ngã lên quầy bar, ủy khuất kêu to: “Anh ta tại sao không nói gì hết!”

Ông chủ quán bar vô cặn lời, một lúc lâu mới nói: “... Treo rồi.”

Cận Tiêu nhất thời nhảy dựng lên, cổ họng run rẩy khiếp sợ nói: “Cái gì... Anh ta chết rồi?”

(Hẳn là CT hiểu nhầm LNX treo cổ tự vẫn?)

Ông chủ quán bar: “...”

“... .. Ý tôi là anh ta treo điện thoại.”

“A, sao ông không nói sớm.” Cận Tiêu lại nằm úp sấp xuống, chân dài đùng đưa đông tây loạn một hồi, “Làm người ta sợ muốn chết.”

Trong tâm ông chủ quán bar nói tôi ta mới bị cậu hù sợ chết ấy, trên mặt lại bất động thanh sắc mà nói: “Xin lỗi, lần sau sẽ không nói vậy, cậu muốn uống nước giải rượu không?”

“Không cần! Không muốn uống!” Cận tổng thực không kiên nhẫn mà xoay mặt đi, vươn tay bắt lấy cà vạt của ông chủ, tăng lớn thanh âm, ủy ủy khuất khuất mà rầm rì, “Bảo bảo, lại ôm một cái ~ “

Ông chủ quán bar: “... ..” Đây là sao đây !

Thấy gã không động, ánh mắt Cận Tiêu trầm xuống, tính tình đột nhiên thay đổi, dùng sức đá người gã một cú, lạnh giọng hỏi: “Mẹ nó, anh nói cứng đó, ôm hay không ôm!”

Động tĩnh lần này của y đặc biệt lớn, cơ hồ nửa người trong quán bar đều tò mò quay lại nhìn. Hết cách, ông chủ đành phải ra khỏi quầy bar, cố gắng tay vuốt lông cho y, thấp giọng ôn nhu dỗ: ” Ôm thì ôm, ngoan, đừng làm rộn.”

Thế mà Cận tiêu lại yên tĩnh thật, ánh mắt mờ mịt, một lần nữa gục lên quầy bar, ngoan ngoãn để mặc gã dỗ dành.

Ông chủ quán bar thấy y nhanh vậy đã nhu thuận, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, quay đầu lại, quả nhiên thấy Lý nhất xuyên đứng tựa một bên, thần sắc không rõ mà nhìn chăm chăm theo tay gã, con người tối như mực, thâm sâu lại nguy hiểm.

Tới rồi, biết ngay là sẽ phải đụng mặt mà.

Sắc mặt không đổi thu tay về, mang lại găng tay, bước vào trong quầy, tiếp đón: “Đến rồi? Muốn uống cái gì hay không?”

“Không cần.” Lý Nhất Xuyên vòng tay ôm thắt lưng Cận Tiêu, kéo y tới bên cạnh mình, “Tôi tới đưa bảo bảo đi.”

Ông chủ quán bar: “...”

Gã khó có được quần bách: “Thật ngại, tôi cũng là không có cách khác...”

Lý Nhất Xuyên nhìn qua thực bình tĩnh: “Ừm, tôi hiểu, em ấy uống rượu vào sẽ quấy phá như nào.” Ngừng vài giây, lại nói tiếp, “Yên tâm đi, lần sau sẽ không gây thêm phiền toái cho anh.”

Sắp xếp lại cậu này một chút thì chính là: Yên tâm đi, lần sau sẽ không quay lại quán này của anh đâu.

Ông không khỏi có chút đau đớn khôn nguôi, ngữ khí lại thủy chung mang theo ý cười: “Không sao không sao, thật ra Cận tổng cũng không gây phiền gì.”

Lời nói vừa dứt, Cận tổng cũng không gây phiền gì đột nhiên đứng lên, mặt không đổi sắc chống tay trên quầy bar, ọc ọc nôn ra.

Ông chủ quán bar: “...”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Cận Tiêu mở cổ áo, lại nôn thêm lần nữa: “... .. Ngô... Khó chịu!”

Lý nhất xuyên vô cùng bình tĩnh đỡ Cận tiêu, lấy một cái khăn tay từ trong túi áo ra lau lau khoé miệng giúp y, lại lấy thêm tiền đặt tới trước mặt ông chủ, mang theo chút xin lỗi gật gật đầu: ” Ừm, chúng tôi đi trước. Sẽ đến nhận lỗi anh sau.”

Nói xong, cũng mặc kệ Cận Tiêu còn đang khó chịu vặn vẹo, trực tiếp ôm ngang eo y khiêng lên vai đi ra khỏi quán Bar

Dọc theo đường đi, hắn không nói một lời, sắc mặt vẫn luôn bình tĩnh như thế, thẳng đến khi vào xe mới nâng mặt Cận Tiêu lên, dùng nước khoáng để y súc miệng, ngay sau đó gần như hung ác mà hôn lên, dùng sức duyên hút đầu lưỡi của y.

Cận Tiêu: “... Khụ, khụ... Ngô ngô —— Muốn nôn !”

Y bị hôn đến lại muốn hôn.

Lý Nhất Xuyên đứng lúc thu lười, che lại cái miệng của y, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: “Đừng hôn, không khí tốt như vậy, em dám hôn anh sẽ chích, chết, em!”

Cận tiêu nghe lời không hôn. Y chớp chớp đôi mắt, gian nan mà chuyển hướng nhìn về phía Lý nhất xuyên, nhìn nửa ngày, cuối cùng nhận ra đây là người yêu của y, nhớ tới câu nói của hắn, Cận tiêu thực hào phóng mở ra hai chân, hừ hừ nói: ” Vậy đến làm em đi a. ”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Lý Nhất Xuyên cảm thấy hơi đau đầu, vươn tay khép lại hai cái chân dài không quy củ kia, than nhẹ nói: “Như thế nào lại nghĩ đến chuyện này.”

Cận Tiêu không cao hứng: “Không là anh nói muốn chích chết em sao? Rút lại hả?”

Lý Nhất Xuyên nhu nhu ấn đường: “Anh thuận miệng nói vậy thôi, em đừng nghĩ là thật.”

Cận Tiêu ngẩn người, “A” một tiếng xoay mặt đi, cũng không biết có nghe hay không, đợi đến lúc Lý Nhất Xuyên cảm thấy không bình thường lắm thì đôi mắt y đã nhiễm đỏ.

Lý Nhất Xuyên: “... ..”

Lý Nhất Xuyên luống cuống, lập tức cúi đầu, thật cẩn thận mà xoay mặt của y, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy? Sao lại đột nhiên khóc?” Dừng một chút, thanh âm hắn lại thấp hơn ôn nhu hơn, “Đừng nói với anh là bởi vì không thể làm —— “

Chữ “tình” chưa nói hết, hắn thành linh bị Cận Tiêu đập một quyền, vành mắt đỏ hoe nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chính là vì vậy! Mỗi lần làm chỉ có có, ba, lượt, ông đây đã muốn đánh anh từ lâu rồi!”

“...” Lý Nhất Xuyên thật sự không biết nên nói gì cho phải, trầm mặc một hồi, bất đắc dĩ nói, “Bác sĩ nói làm nhiều sẽ gây ảnh hưởng xấu tới thân thể, hơn nữa em thực dễ dàng bị giang nứt*, mỗi lần làm đều chảy máu.”

Cận Tiêu lại một lần nữa sững sốt, vài giây sau nghiêng đầu sang chỗ khác: “Anh ghét bỏ tôi bị giang nứt*...”

*Giang ở đây là hậu môn, ghép vào với nứt...

Lý Nhất Xuyên: “... .. Anh không có.”

“Anh có.”

“Thật sự không có.”

“Anh chính là có!” Cận Tiêu xoay mặt, phẫn nộ mà nói, “Nếu như không có thì đến chịch tôi a!”

Lý Nhất Xuyên: “... ”

Lý Nhất Xuyên nghĩ nghĩ, thỏa hiệp nói: “Hôm khác đi.”

Cận Tiêu hừ lạnh: “Cần gì phải hôm khác, chẳng lẽ hôm nay anh bị liệt dương à?”

“Không, hôm nay nó không cao hứng.” Lý Nhất Xuyên vẽ mặt bình tĩnh mà nói hươu nói vượn, “Nó nghe thấy em khen điệu người khác lớn, nó ghen tị.”

Cận Tiêu ngu si bị cái lý do này thuyết phục: “... .. A, như vậy sao, vậy hôm khác đi.”

Hai người cứ như vậy tạm thời hoãn chiến, lái xe về nhà.

Vừa vào cửa, Cận Tiêu lại bắt đầu không an tĩnh, rầm rì mà ở người Lý Nhất Xuyên cọ cọ: “Không chịch thì cũng sờ sờ em đi... Cầu sờ em ~ sờ em ~ “

Lý Nhất Xuyên buông chìa khoá xuống, đẩy y ra: “Không được, không cao hứng.”

Cận Tiêu nổi giận: “Cũng không phải để điệu của anh sờ tôi! Nó không cao hứng liên quan cái rắm gì đến anh a!”

Lý Nhất Xuyên mặt không đổi sắc: “Anh nói anh không cao hứng.”

“Anh lại làm sao vậy?!”

Lý Nhất Xuyên nhẹ nhàng mà nói: “Em chưa đoán ra lý do chia tay, anh đương nhiên không cao hứng, tự mình sờ đi, anh đi ngủ trước.”

Nói xong, hần thần sắc tự nhiên đi lướt qua Cận Tiêu, phiêu nhiên đi lên tầng ngủ.

5. Chương 5

Khi Cận tổng vừa nghe tới bốn chữ “lí do chia tay” đã muốn xông tới đánh người, phải thật nhẫn nại nhẫn nại lắm mới không làm thật, cả người ủ rũ ngã xuống sô pha, mặt úp vào ghế lưng ác cọ vài cái, nghiêng rỗng nghiêng lợi suy nghĩ: Lý do chia tay, lý do chia tay, lý do chia tay, lý do chia tay... Chia tay cái mông! Lý do cái mông !

Anh bắt tôi nghĩ, tôi không nghĩ đấy!

Cho anh tức chết!

Sau đó trong cơn tức giận y dần thiếp ngủ.

Bởi vì ngủ tư thế úp sấp nên ngày hôm sau khi tỉnh lại Cận tiêu xem chút nữa ngã chết, thân dưới bị đè tới mềm nhuyễn tê dại, đụng vào còn có chút đau đau. Cận Tiêu trầm mặt, khép khiêng nâng người dậy, ánh mắt hung tợn, gượng nhắc hai chân tê cứng đi vào WC.

Tất cả đều tại Lý nhất xuyên!

Chia tay rồi mà còn ngủ lại nhà y.. Ngủ cái rắm!

Làm hại y có giường mà không thể ngủ, chỉ có thể ngủ qua đêm ở trên sô pha! Ngủ khổ đến nổi tứ chi nhức nhối!

Cận tiêu không vui, gần như đằng đằng sát khí đập mở cửa, đang muốn đi vào xả bực bội một chút lại đúng lúc truyền tới tiếng chuông di động.

Trong nháy mắt đó ánh mắt Cận Tiêu cơ hồ có thể đâm thủng người, cả người như bốc lên hơi nóng, “Bịch bịch” dậm chân tới chỗ đặt di động, ” Cạch” một tiếng nhắc điện thoại: “Ai!”

Đối phương sững sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Cận Tiêu sẽ tức giận tới như vậy, thanh âm thực tội nghiệp: “... Em.”

Cận Tiêu lạnh lùng hỏi: “Em nào?!”

Đối phương do do dự dự, ấp a ấp úng một hồi lâu mới nhỏ giọng hỏi: “Anh, anh là Cận Tiêu?”

“Đúng vậy.” Cận Tiêu ‘hừ’ một tiếng, nghiêng mặt, nhìn màn hình điện thoại, đối phương gọi tới số riêng

của y, xem ra là quen biết y, hơn nữa có khả năng là quan hệ không tầm thường.

Đối phương lập tức nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí nhất thời thoải mái lên: “Anh nên nói sớm nha ~ Người ta còn tưởng rằng gọi sai số rồi đó.” Dừng một chút, bên kia như là đang ngượng ngùng, “Cái kia... Có khả năng anh đã không, không còn nhớ rõ em, nhưng em vẫn chưa từng quên anh... Em là —— là —— “

Cận Tiêu ngồi xuống sofa ôm cánh tay chờ người kia nói tiếp.

Không ngờ bên kia “Là” nửa ngày cũng chưa nói xong, đến cuối mới che mặt lí nhí, thanh âm e lệ vô cùng: “Ài nha không không, em nói không nên lời... ”

Cận Tiêu: “... ..”

Sắc mặt cận tiêu lập tức đen như đáy nồi, biểu tình càng thêm lạng lẽ:” Nói không nên lời thì khỏi nói. Tôi cúp trước.”

“Dừng dừng dừng dừng ——” Đối phương kinh hãi, ngay sau đó hít sâu thở ra nói, “Vậy, em nói đây...”

“Nói đi.”

“Em, em nói thật đấy!”

“Nói.”

“Em...”

Cận tiêu rốt cùng bạo phát, y bực tức đã bàn trà một cái, chân va vào bàn gây tiếng “Rầm!” thật to, nghiêng rằng nhả ra từng chữ: ” Nhanh nói! Còn không thì cúp!”

“... .. Là bạn trai của anh, ” đối phương sâu kín nói, “Bạn trai cũ.”

Bạn trai cũ?

Cận Tiêu chợt sững sốt.

Thấy y không đáp lạo, bạn trai cũ có chút ủy khuất: “Tại sao anh lại im lặng? Có phải quên em rồi không? Tiêu tiêu, anh xấu xa thật đấy, người ta chưa quên anh, anh thế nhưng đã quên người ta luôn rồi...”

Cận tiêu bị hai từ “người ta” liên tiếp tác động tới rùng mình, hốt hoảng nửa ngày mới đáp lại: “Chúng ta từng quen nhau à?”

“Đương nhiên!” Nhắc tới cái này, bạn trai cũ lại thẹn thùng, ở đầu dây bên kia xoay đến xoay đi, ” Anh còn khen bên trong em vừa chặt vừa nóng cơ mà ~ ”

Cận Tiêu khó có được khi “... ..”

Luac này bạn trai cũ mới như nhớ ea cái gì đó, cả người càng thêm ngượng ngùng: ” ... Chia tay nhiều năm như vậy, em vẫn luôn không quên được (điều lớn) anh, em thấy anh là số 1 mạnh mẽ nhất em từng quen! ~”

Cận tiêu vốn là muốn nói gì nhưng nghe đến câu này lại đột nhiên nhớ tới câu “Về đến chịch em đi.” của tối hôm qua nói với Lý nhất xuyên nhất thời lại “... ..”.

Bạn trai cũ không phát hiện ra dị thường của y, vẫn không ngừng ngượng ngùng, chốc chốc lại bụm mặt, chốc chốc lại xoắn quấy, khoảng một phút sau mới nói tiếp: ” À ừm.. Em muốn hỏi anh một chuyện.. ”

Cận Tiêu trầm mặc một lát: “Còn yêu cậu hay không?”

Bạn trai cũ anh anh anh: “>//////<~ Không phải những lời này đâu! Là... Anh có muốn hẹn hò lại hay không?”

Cận Tiêu: “... ..”

Cận tiêu cảm thấy bản thân tiêu rồi, trong chớp mắt đó y cứ nhiên nghĩ tới Lý nhất xuyên, mới chia tay bạn trai xong lại nghe được lời mời ước pháo của bạn trai cũ, y cảm thấy không nên..

Cận tổng không vui.

Vô cùng không vui.

Cái cảm giác bị chọc trúng tâm sự này rất là rất là không vui.

Y nghiêm mặt, chân dùng sức đạp qua đạp lại cái bàn, trong lòng theo bản năng bác bỏ ý tưởng vừa nãy: Sao lại không thể hẹn hò chứ? Đương nhiên là có thể được!

Tám năm làm 0 thì sao? Dựa vào cái gì bây giờ không thể làm 1 nha!

Có ai quy định tám năm 0 thì không thể làm 1 sao?

... Không có đi?

Cho nên y đương nhiên là có thể hẹn hò!

Bên này y còn đang không ngừng xoắn xuýt giấy dựa, bên kia bạn trai cũ cũng thấp thỏm không kém, thầm nghĩ liệu mình có thắng thắn quá không, dù sao cũng tám năm rồi, vừa liên lạc với người ta đã hỏi có muốn hẹn hò lại hay không.. nhưng mà cậu đã chờ Cận tiêu sau tám năm chia tay, lần này thật vất vả mới nghe loáng thoáng được một ít về y, nghe thấy bản thân vẫn còn cơ hội liền muốn nắm chắc cơ hội lần này, muốn đem Cận tiêu ưu tú này trời cho, bằng không tám năm qua cậu phải tìm ai để khóc than đây?

Hai người hai tâm tư khác nhau cùng trầm mặc một lúc, bạn trai cũ là người lên tiếng đánh vỡ im lặng trước:” Im lặng lâu như vậy.. đã có thể trả lời em được chưa?”

Y vẫn bảo trì im lặng, đứng đưa chân, khó chịu đập loạn.

Cái gì mà không thể nhận! Cái gì mà không thể nhận chứ!

Mình rõ ràng có thể đồng ý, rõ ràng!

Cận tổng day trán đứng dậy rót một cốc nước uống một hơi để bình tĩnh lại, thanh âm không mặn không nhạt đáp: ” Xin lỗi, mới này bận chút việc công ty —— có thể hẹn, cậu cho tôi thời gian đi.”

Lời vừa dứt lại nghe một tiếng “Cạch” cửa mở ra, Cận tiêu hơi hơi nghiêng mặt liền thấy Lý nhất xuyên tay cầm túi đựng đồ thật to đứng ở huyền quan, sắc mặt không biểu tình gì nhìn y.

Mãi mới xong:((edit trên phone khó thật đấy huhu

6. Chương 6

Lúc bốn giờ sáng Lý Nhất Xuyên đã tỉnh, Cận Tiêu vừa mới nằm xuống không bao lâu thì hắn đã thức. Hắn ngay cả nhắm cũng không kịp, lấy một ổ bánh mì Cận Tiêu ăn dở bỏ trong tủ lạnh cắn một miếng liền vội vàng đi gặp mẫu hậu đạo nhân – người sau khi biết hắn chia tay liền vui phấp phới như năm mới về.

Mẫu hậu nhìn hắn, khuôn mặt mang sắc xuân đào dầy vui vẻ nói: “Đẹp trai hơn rồi, đẹp trai hơn rồi nha, chịu nghe mẹ là đẹp ra ngay.”

Lý nhất xuyên buồn ngủ mông lung lúc đáp ” Vâng “, rũ mặt, như có như không nhai bánh mì, mãi lúc sao mới phải ứng kịp: ” Mẹ nói cái gì? ”

” Đương nhiên là nói chuyện con chia tay Cận tiêu nha ~ ” Mẫu hậu càng nghĩ càng vui vẻ, chọn đại một băng ghế bên đường rồi kéo Lý nhất xuyên ngồi xuống, dò hỏi con tim của hần, ” Ai, mau nói mẹ nghe, tại sao con lại nghĩ thông suốt rồi? ”

Lý nhất xuyên ngẩn người, chậm nhịp hỏi: ” Nghĩ thông suốt? ”

” Con đùa mẹ à? ” Mẫu hậu đại nhân bắt mẫn, ” Ý là sao con lại nghĩ chia tay với Cận tiêu đấy! ”

” À, việc này ạ.... ” Lý nhất xuyên rũ mắt, chậm rãi cắn một miếng bánh, ngữ khí thản nhiên, ” Con không hề nghĩ muốn chia tay em ấy”

Mẫu hậu đại nhân: “ ... ”

Lý Nhất Xuyên: “Chỉ là đùa em ấy một chút thôi.”

Mẫu hậu đại nhân: “ ”

Mẫu hậu đại nhân hốt hoảng nói: “Con lấy chuyện chia tay ra đùa sao?”

Lý Nhất Xuyên: “Vâng.”

“Bẩn!” Mẫu hậu đại nhân nhăn mặt, đặc biệt đau đớn mà lâu bầu, “Lòng dạ của con thật bẩn...”

Lý Nhất Xuyên: “ ... ”

Mẫu hậu đại nhân giáo dục anh: ” Tại sao con có thể lấy chuyện chia tay ra đùa chứ! Vậy quá ác đi! Nếu mẹ là Cận tiêu, khẳng định sẽ tát con một cái ngay giữa đường, sau đó ném con vào phòng ngủ làm ba ngày ba đêm không cho ăn cơm, chờ con gào khóc ôm đùi nhận sai nói không dám đùa nữa mới thôi.”

Lý Nhất Xuyên: “ ” Từ từ, người mẹ mà sau khi hần nói đã chia tay thì mừng như năm mới đầu rồi?

Lý Nhất Xuyên trầm mặc một hồi, nói: “ Mẹ không phải tới khuyên con về nhà sao?”

“Khuyên nhủ cái búa! Không khuyên! Sao mẹ lại có đứa con tâm bẩn như vậy! ” Mẫu hậu đại nhân thở phì phò đem túi đồ đặc sản ném vào hần, “Trở về đư cho tiểu Cận, nói mẹ đặc biệt bay qua đưa cho nó! Bảo nó ăn cho béo một chút, đừng có già rồi mà còn như trẻ con, tánh lại bij con khi dễ. ”

Lý Nhất Xuyên ôm lấy cái túi: “Vâng.”

“Vâng cái rắm, ” mẫu hậu đại nhân nói, “Đây không có phần của con, cấm con ăn vụng.”

Lý Nhất Xuyên gật đầu: “Vâng.”

Mẫu hậu đại nhân hừ một tiếng, xoay mặt đi bĩu môi: “Đi, con đưa mẹ ra sân bay, mẹ muốn bay về.”

Lúc này trời còn chưa sáng, bốn phía sương mù bao quanh, cơ hồ nhìn không thấy người. Lý Nhất Xuyên nhìn chăm chú vào mẹ mình, trong lòng lẩn lộn, muốn nói cái gì đó, nhưng khi đến bên miệng lại biến thành: “Vâng.” Dừng một chút, anh nghiêng đầu bổ sung một câu, “Thực xin lỗi mẹ.”

Mẫu hậu đại nhân thực không kiên nhẫn đáp lại: “Con nói với mẹ lời này làm cái búa gì! Chạy trở về nói với vợ bé bỏng của con đi kìa.”

Lý Nhất Xuyên liền gật đầu, vâng một tiếng, ôm túi đặc sản vẫy xe taxi, đưa mẹ ra sân bay.

Hắn biết mục đích của mẹ khi tới, cũng biết tâm tư của bà.

Lý Nhất Xuyên không phải là cong ngay từ đầu, trước kia anh cũng có quen vài người bạn gái, cuộc sống vô cùng bình thản, không có gì đặc biệt, thẳng đến khi hắn gặp Cận Tiêu.

Đây là một câu chuyện theo khuôn cũ rích, nhưng mà lúc ấy sự thật chính là như vậy.

Đó là một buổi sáng sớm, Lý Nhất Xuyên chạy bộ xong rồi về nhà ăn sáng, cửa còn chưa kịp mở thì thấy trên đùi nặng nặng, chỉ thấy Cận Tiêu một thân đầy mùi rượu ngồi ở dưới đất, ôm bắp đùi hắn, ánh mắt thâm tình mà ướt sũng nhìn hắn, làm nũng nói: “Đừng đi... Tôi thật là khó chịu ~ ”

Lý Nhất Xuyên khi đó: “...”

Sau đó tay hắn run lên, vô ý khiếm sữa đậu nành rơi lên mặt Cận Tiêu.

Mặt Cận tổng bị bắn cũng không sinh khí, nhưng là có chút r khuất, dùng tay lau sữa đậu nành trên mặt, rầu rĩ lên án: “ Anh bắn tôi...”

Lý Nhất Xuyên vốn đang cảm thấy áy náy: “... ..”

Lý Nhất Xuyên trầm mặc một khắc: “... Tôi không có.”

Cận tổng lau mặt, thực không vui: “Còn nói không có! Đều bắn đầy mặt đây này!”

Lý Nhất Xuyên: “... .. Đó là sữa đậu nành.”

Cận Tiêu sững sốt: “Tinh dịch của anh là sữa đậu nành?”

“...” Lý Nhất Xuyên nghĩ nghĩ, vẫn là, “... ..”

Hắn nghẹn nửa ngày, chỉ nghẹn ra mỗi một câu: “Bắn cậu chính là sữa đậu nành, không phải là tinh dịch.”

“A.” Cận Tiêu mờ mịt gật gật đầu, sau đó thành linh hỏi, “Kia không phải là sữa đậu nành?”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Nói như vậy cũng không sai, nhưng sao cứ cảm thấy là lạ ...

Mà lúc này Cận Tiêu đã không thèm để ý cái vấn đề là sữa đậu nành hay là tinh dịch, y nhoáng đứng lên, xoay mặt ngửi một chút áo của mình, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Thật hôi.”

Lý Nhất Xuyên không tiếp lời. Hán quay đầu, trộm nhập mật mã mở cửa.

Cận tổng hình như sau lưng có mắt, một phen nắm lấy tay đang nhập mật mã của hắn, rầm rì nói: “Không cho đi! Cho tôi chùi chùi chút đi mà ~ “

Lý Nhất Xuyên thực bất đắc dĩ: “... Không cho chùi, tự mình chùi không được sao?”

Cận Tiêu rử mắt, biểu tình ủy ủy khuất khuất, buồn bã nói: “Đây chính là anh bắn, anh cứ nhiên không cho chùi...”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Cận Tiêu: “Không, mau, chùi!”

Không có biện pháp, Lý Nhất Xuyên đành phải kéo Cận Tiêu vào trong nhà, dùng khăn mặt đơn giản thanh lý sữa đậu nành trên người y.

Chờ hắn làm xong hết thấy rồi đi tắm, cả người đã muốn mệ đến mức thành cầu —— Cận Tiêu làm âm ỉ, một bên muốn chùi lại một bên muốn ôm một cái, không ôm liền giận tái mặt đá hắn, chỗ nào đau hướng chỗ đó đá. Lý Nhất Xuyên nhiều lần muốn dùng khăn mặt bịt chết y, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại.

Bởi vì quá mệt mỏi, Lý Nhất Xuyên ở bên trong phòng tắm ngủ đến ba giờ mới đi ra. Hắn rửa mặt, còn hơi buồn ngủ mà lau chùi thân thể, đi đến sofa nơi Cận Tiêu đang nằm, muốn xem xem y còn làm ầm ĩ không, ai biết đập vào mắt là Cận Tiêu đang tạo nhả ngồi ở trên ghế sa lông, thần sắc thản nhiên xem video hội nghị, xử lý công vụ.

Thấy hắn đến, cũng không để ý, chỉ chỉ vào vị trí bên cạnh: “Chờ một chút, cứ ngồi đó đi.”

Lý Nhất Xuyên: “... ..” Người này là ai? Cái tên muốn ôm một cái đi đâu rồi?

7. Chương 7

Lý nhất xuyên mặt không đổi sắc, nội tâm bình lặng mà ngồi xuống bên cạnh Cận tiêu. Hắn nghiêng mặt, người tựa lên sofa mềm mại nghịch di động, cũng không để ý đối phương dùng máy tính của hắn làm cái gì.

Ước chừng qua mười phút, cái người bên cạnh không biết là bệnh nhân tâm thần hay là tổng tài tai to mặt lớn nào đó, rốt cục làm xong công việc khép lại máy tính, lúc đó mới nhận ra sự hiện hữu của hắn: “ Anh sao còn ở đây? ”

Lý Nhất Xuyên dừng một chút: “... Đây là nhà tôi.”

“A, ” Cận Tiêu gật gật, chống đầu rửa mặt, đột nhiên phản ứng lại, “Vậy nó là máy tính của anh?”

“... ..Ừ.”

Cận Tiêu giống như có chút đau đầu. Y xoa xoa mắt, dùng sức vuốt mặt một cái, lúc lâu sau mới nói: “Thật ngại, gần đây bận rộn, hôm nay lại uống nhiều rượu, ký ức có chút hỗn loạn, không phiền toái đến anh chứ?”

Lý Nhất Xuyên nhìn lông mi cong cong của y, cùng với gương mặt bị vuốt quá mạnh mà đỏ lên, không biết tại sao cảm thấy có chút muốn trốn tránh, liền lắc đầu nói: “Không, không tính là quá phiền toái.”

“Không tính là?” Cận Tiêu sững sốt một chút, nở nụ cười.

Lý Nhất Xuyên thủy chung nghiêng đầu: “... ..Ừm, không tính là.”

Nụ cười của Cận Tiêu lập tức trở nên ý vị sâu xa.

Y mị ánh mắt, nhấc chân lên, giống như con mèo nằm dài trên ghế sa lông, lộ ra phân nửa thắt lưng gầy gò, ánh mắt vẫn không động đậy tính xâm lược nhìn chằm chằm Lý Nhất Xuyên, hồi lâu thành linh hỏi: “Anh là gay?”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Chuyện này quả thực hơi bất ngờ, Lý nhất xuyên hoàn toàn không biết nên trả lời sao cho phải.

Thấy hắn không nói lời nào, Cận Tiêu tưởng là ngấm thừa nhận, dùng giọng mũi, rầm rì một tiếng thật dài: “Thật sự là vậy a?”

Lý Nhất Xuyên lấy lại tinh thần: “... Tôi không phải.”

“Không phải?” Cận Tiêu khẽ cười cười, vươn tay nắm lấy quần áo hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói, “Không phải thì anh ôm tôi làm gì?”

Lý Nhất Xuyên: “... ..!?”

Lý Nhất Xuyên cả người đều nổi da gà, theo bản năng muốn đẩy y ra, lại ma xui quỷ khiến chần chờ.

Cận Tiêu nghĩ rằng hắn là muốn từ chối, đầu cúi thấp, nhẹ nhàng căn cứ áo hắn, thanh âm trầm thấp nặng nề, lộ ra sự ám muội xấu xa: “Cổ áo anh dính sữa đậu nành, phải chăng là lúc ôm tôi nên mới bị cọ dính đi? Tiểu bại hoại khẩu thị tâm phi.”

Lý Nhất Xuyên: “... ..”

Lý Nhất Xuyên hốt hoảng, hốt hoảng hốt hoảng, thế giới nội tâm như bị sóng thần mãnh liệt quét qua.

Hơn nửa ngày hắn mới từ kinh sợ trên chín tầng mây rơi xuống, thật gian nan trở về mặt đất, sau đó cố gắng nhặt từng mảnh tam quan rụng đầy đất đắp lại lần nữa.

Hắn không ngừng lặp lại từng chữ trong nội tâm mình, không phải...

Nhưng mà không đợi hắn nói ra Cận tiêu đã chột buông lỏng áo hắn, ôm cánh tay nằm xuống sô pha, nhướn lông mày nói: ” Bất quá tôi không quá thích người cao hơn tôi, mang ra ngoài mắt mặt không nói, chịch ở tư thế đứng cũng rất khó.”

Lý Nhất Xuyên lại “...”. Hắn nhần nhần, nhần không được: “Cậu suy nghĩ nhiều quá, thật sự.”

“Phải không?” Cận Tiêu chân dài run lên, ngữ khí đều là “Mau tới đánh tôi nha”, “Anh là gay rõ ràng thế kia, tình cảm này chặn không ~ nổi ~ đâu ~ “

Lý Nhất Xuyên trầm mặc, trầm mặc, lại trầm mặc, mấy chục giây sau rốt cục nói ra mấy chữ kia: “Tôi không phải gay.”

Sau đó hắn lần đầu tiên đen mặt, kéo áo Cận Tiêu, cũng không thềm quay đầu lại mà lôi tới cửa, hung hăng ném y ra ngoài.

Từ ngày đó về sau, không biết có phải là động tác ném người của Lý Nhất Xuyên rất quyết đoán hay không, chột trúng điểm mạnh của Cận tổng, hay là lúc nói bốn chữ “Tôi không phải Gay.”, thanh âm rất đủ từ tính, khiến Cận Tiêu quyến luyến khó quên. Tóm lại liên tiếp vài ngày, Lý Nhất Xuyên chỉ cần vừa mở cửa ra, có thể nhìn thấy ánh mắt thâm tình như biển của Cận Tiêu.

Lý Nhất Xuyên cảm thấy phức tạp (cùng ghê tởm).

Hắn cũng nghĩ nói đạo lý với đối phương, nói cho y biết mình không phải gay, ai biết đối phương căn bản không thềm để ý, ngược lại không biết xấu hổ mà phụ họa: “Thật đó, tôi cũng không phải đâu.”

Lý Nhất Xuyên: “...”

Cận Tiêu: “Nếu cả hai đều không phải, vậy thì kết giao bằng hữu đi.”

Lý Nhất Xuyên: “... Ha hã.”

Cứ như vậy ngày qua ngày, rồi một tháng, rồi lại một năm, Cận Tiêu thủy chung gió mặc gió, mưa mặc mưa mà lắc lư ở trước mặt Lý Nhất Xuyên, thẳng đến khi có một ngày y không tới nữa, mà trong tim Lý Nhất Xuyên đã ức chế không nổi trở nên tê rần, cảm thấy có cái gì đó vô cùng nóng bỏng bỗng nhiên xâm nhập vào tim. Hắn mới biết được, chuyện xấu.

Thói quen so với trời tính còn ghê gớm hơn —— Cận Tiêu rõ ràng am hiểu sâu đạo lý này. Y dùng thời gian một năm khiến Lý Nhất Xuyên trở nên quen thuộc với mình, rồi lại không lưu tình chút nào mà bỏ đi, cái này so với trực tiếp nói với anh “Tôi yêu anh” còn khắc sâu hơn gấp trăm lần.

Lý Nhất Xuyên căn bản không có khả năng kháng cự, cũng đã hãm sâu.

Mười lăm ngày sau, Cận Tiêu áo mũ chỉnh tề, một lần nữa xuất hiện trước mặt Lý Nhất Xuyên.

Đó là thời điểm vô cùng vi diệu: Trước đó, tưởng niệm không đủ sâu, rồi bây giờ, hồi ức lại quá dài. Cận Tiêu chọn thời gian thích hợp nhất mà gạt hải, lựa chọn xuất hiện, y tự tin lại thâm sâu mỉm cười, chờ đợi con mồi ôm chầm lấy mình.

Sau đó... y như nguyện, ừm, được bẻ lên.

Ngày hôm sau, lúc rời giường, đa mưu túc trí, cẩn thận, tính toán – Cận tổng trừ cảm giác thất lưng như cũ mỗi trước nay chưa từng có ra, còn cả câu nói “Tôi không phải Gay.” một năm trước của Lý Nhất Xuyên không khỏi sâu sắc cảm khái một hồi.

Mặc kệ thế nào, hai người cuối cùng cũng đến với nhau, hơn nữa còn sống với nhau rất nhiều năm.

Trong vài năm gần đây, thiên tính hoa tâm của Cận Tiêu không phải chưa từng phát tác, nhưng đều bị Lý Nhất Xuyên bắt động thanh sắc mà áp chế xuống, lần nghiêm trọng nhất là lần y bị hấn dùng chuyện xuất quỹ (come out) mà trối lại bên người.

Lý Nhất Xuyên là bị Cận Tiêu bẻ cong, chuyện này vẫn luôn khiến Cận Tiêu cảm thấy rất áy náy đối với người nhà hấn, cho nên sau khi Lý Nhất Xuyên come out, y trở nên an phận rất nhiều, không trêu hoa ghẹo nguyệt nữa, chuyên tâm cùng Lý Nhất Xuyên sống qua ngày.

Nhưng hành trang trong lòng Lý Nhất Xuyên lại ngày càng thận trọng.

Hấn vừa cảm thấy mình cực kỳ ti bỉ, dùng loại này phương pháp lưu lại Cận Tiêu, lại vừa cảm thấy mình bất hiếu cực kỳ, dùng phương thức thương tổn người trong gia đình này để lưu lại người.

Mỗi lần gặp mặt mẹ đều sẽ khiến tảng đá trong lòng hấn ngày càng nặng.

Mà trong tiệc sinh nhật của ba năm trước, đó lại là cọng rơm rạ cuối cùng áp đảo con lạc đà. (Chết từng sợi rơm lên lưng lạc đà rồi đến khi lạc đà đến cực hạn, nó sẽ bị những sợi rơm đè.)

8. Chương 8

Sau đó, tâm tình của Lý Nhất Xuyên liền bị vây trong một loại buộc chặt, trạng thái nửa vờ.

Giống như một vị lữ khách cô độc một mình đang vượt qua vách núi, rốt cục lại giẫm vào khoảng không mà phải vịn lên vách đá, mang theo một cảm giác kỳ lạ mà rơi xuống, nhưng mà khi đó, hấn lại cố tình nắm chắc một khối nham thạch cứng rắn, vì thế chỉ có thể lúng ta lúng túng mà mắc kẹt lại ở vách núi, trầm tư tự hỏi rốt cuộc mình nên sống hay chết.

Nếu như là sống, hấn phải sống như thế nào?

Nếu như là chết, hấn không phải dạng người yếu đuối đến vậy, chết đi không có chút trang nghiêm của đàn ông tạo tạo nào.

Lý Nhất Xuyên không nghĩ ra đáp án, hoặc là nói hần quá lười để nghĩ ra đáp án, hần lựa chọn phương pháp bảo thủ nhất, bất lực nhất — tiếp tục níu vào vách núi, chờ đợi nham thạch mòn đi, chính mình sẽ “Buông tay”.

Sau đó, một lần mắc kẹt chính là ba năm.

Ba năm đó, Lý Nhất Xuyên cơ hồ mỗi một ngày đều viết thư, cơ hồ mỗi một phong thư đều có ý muốn chia tay, nhưng không có một phong thư nào, hần gửi cho Cận Tiêu.

Có lẽ là khó hạ quyết tâm, hoặc có lẽ là nham thạch rất cứng.

Lý Nhất Xuyên cứ áp lực như vậy, bị buộc chặt, qua ba năm.

Bất quá, có một câu nói như thế này — “Hoài nghi là một hạt giống chỉ chực nảy mầm”, nó cần nhất đó là thời gian, cùng với sự lo sợ để nảy mầm.

Cho nên mặc kệ Lý Nhất Xuyên áp lực như thế nào, buộc chặt như thế nào, khối mầm mống này cũng sẽ nảy mầm, tựa như sợi rơm rạ cuối cùng đem lạc đà đè sập xuống.

Đây là nhân quả, bất luận kẻ nào đều không thể vi phạm hay thay đổi luật nhân quả này.

Lý Nhất Xuyên chia tay Cận Tiêu.

Sau đó, hần cả người buông lỏng, thân tâm đột nhiên nhẹ, trong lúc đó hần hoảng hốt cảm thấy hết thảy đã trở về lúc ban đầu — trở lại tám năm trước, hần không có ra ngoài chạy bộ, Cận Tiêu cũng không có say mà ngã vào cửa nhà hần.

Hần lại một lần nữa có một cuộc sống sinh hoạt bình thường, không cần lại đeo lên lưng gánh nặng.

Nhưng cái gì gọi là sinh hoạt bình thường?

Sinh hoạt bình thường nhưng lại bởi vì một câu của Cận Tiêu mà trở nên bất ổn?

Sinh hoạt bình thường sẽ bởi vì Cận Tiêu hỉ nộ ái ố, trở nên buồn vui vô thường như vậy?

Cho đến lúc này, Lý Nhất Xuyên mới đột nhiên phát hiện, hần không có rút xuống vực sập, cũng chưa có trở lại thời điểm ban đầu, mà chỉ là thay đổi một loại phương thức, càng thêm dùng sức mà nắm chắc nham thạch.

Hơn nữa, lúc này đây, hấn không cách nào buông tay được nữa.

Bởi vậy hấn nói với mẹ, “Thực xin lỗi”.

Mà mẹ hấn cũng không nói gì thêm, bà giống như đã biết, Lý Nhất Xuyên triệt để không có khả năng “quay về”.

Bà đành phải bùm bùm mà loạn phê bình một trận, giống như muốn chứng minh mình đã thỏa hiệp, lại đuổi Lý Nhất Xuyên chuẩn bị đưa bà ra sân bay khỏi xe, một mình mất không thấy tâm không phiền mà chạy xe tới sân bay.

Để lại Lý Nhất Xuyên ôm một đống lớn đặc sản, chậm rãi mà đi dạo về nhà.

Dọc theo đường đi, hấn suy nghĩ rất nhiều, bao gồm cả việc Cận Tiêu có nhào qua trao cho hấn một cái hôn sâu hay không.

Một khắc đi đến trước cánh cửa kia, hấn cảm thấy mình chờ không nổi nữa rồi.

Vì thế hấn tâm tình vui vẻ như vừa sống sót sau tai nạn, mở cửa.

Ngay sau đó hấn nghe thấy Cận Tiêu nói: “Xin lỗi, mới vừa tiếp điện thoại của công ty —— Có thể hẹn, cậu cho tôi thời gian đi.”

Hẹn?

Hẹn cái gì?

Trong lúc nhất thời Lý Nhất Xuyên chỉ nghe được một tiếng “Cách” vang lên rất nhỏ, từng sợi lý trí trong đầu hấn bỗng dừng đứt thành từng đoạn, khối mằm mống hoài nghi trong lòng kia, đã từng chết đi bỗng đứng lại sinh trưởng vô cùng lẹ.

Mắt hấn trầm xuống, vứt bỏ bao lớn trong tay, từng bước một bước đến chỗ Cận Tiêu, một phen nắm lấy điện thoại của y.

“Không cho đi.”

—

Cận Tiêu lập tức hồi thần, nheo nheo đôi mắt, đánh giá hấn từ trên xuống dưới hồi lâu, trở lại trên ghế sa

lông nhấc chân lên: “Dựa vào cái gì?”

Lý Nhất Xuyên vẻ mặt băng giá, hầu kết khê nhúc nhích, làm như muốn nói cái gì.

Cận Tiêu ôm cánh tay đánh gãy lời hấn muốn nói: “Chúng ta đã chia tay, anh không có bất luận lý do gì, cũng không có lập trường gì quản tôi, biết không?” Y dừng một chút, giống như ngại lửa không đủ lớn, lại chêm một câu, “Cho dù là tôi hẹn người đến nhà đánh ‘pháo’.”

Lý Nhất Xuyên ngẩn ra, rũ ánh mắt, thanh âm ép tới cực thấp: “Đánh pháo?”

“Đúng vậy, đánh pháo, bạn trai cũ của tôi tới.” Cận Tiêu khê mỉm cười nói, nghĩ nghĩ, lại đứng lên, chậm rãi kéo gần khoảng cách của hai người, “Lại nói tiếp, anh hiện tại cũng là bạn trai cũ của tôi... Anh cũng có thể tới.”

Lý Nhất Xuyên chậm rãi nắm chặt nắm tay, thái dương ẩn ẩn xuất hiện gân xanh.

Cận Tiêu ôm cổ hấn, mặt dính sát vào nhau, giống như làm nũng mà hỏi: “Tới không? ~ “

“... Nếu không phải thì sao?” Lý Nhất Xuyên đột nhiên hỏi.

“Nếu không phải cái gì?”

“Nếu không phải ——” Lý Nhất Xuyên lại đột nhiên ngậm miệng, đem lời chưa nói xong đều nuốt lại vào cổ họng, trầm mặc xoay mặt đi, không nói một từ nào nữa.

Cận Tiêu lại tâm ý tương thông mà linh ngộ ý tứ của hấn : Nếu không phải là bạn trai cũ thì sao?

Y nhìn không được đắc ý dào dạt mà nghĩ: Trong lòng anh quả nhiên vẫn là có tôi, không nói sớm là xong đó nha, thật muốn dụ dỗ anh gần từng tiếng mà nói ra nha, thật ~ biết ~ giả ~ bộ ~

Trên mặt cổ ý lộ ra một bộ dáng không hiểu, nới lỏng tay, mặt đối mặt, gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt của hấn : “Có ý gì?”

Lý Nhất Xuyên không nói được lời nào.

Cận Tiêu quay mặt của hấn qua, lấy kiên nhẫn trước nay chưa từng có hỏi: “Anh nói ra, tôi mới hiểu được.”

Lý Nhất Xuyên như trước không nói lời nào, ánh mắt trầm xuống, sâu như đáy vực.

Cận Tiêu có chút không kiên nhẫn.

Tay y đang dần dần buộc chặt, lực đạo chậm rãi tăng lên, một tay khác cũng nắm thành quyền nhiều lần giờ lên rồi lại buông xuống, giống như là đang áp xuống tính tình của chính mình, cũng giống như là đang tìm một nơi thích hợp, hung hăng đánh xuống.

Một giây

Hai giây.

Ba giây

...

Năm giây.

Lý Nhất Xuyên thủy chung trầm mặc.

Cận Tiêu rốt cục nhịn không được, lòng bị lửa giận đốt đến phát đau từng trận. Y đột nhiên trở tay bắt lấy bả vai Lý Nhất Xuyên đẩy hắn xuống ghế sa lông, một quyền đánh lên cằm hắn: “Mẹ nó, nhẫn nhịn anh đã lâu rồi! Nói, mau nói!”

Lý Nhất Xuyên thành linh bị đánh, thần sắc có chút sững sờ, ánh mắt hắn kiên định lại vì bất ngờ không kịp đề phòng mà lộ ra điểm yếu ớt, nhưng thực nhanh đã bị hắn thu trở về, thanh âm trước sau như một bình tĩnh: “Nói cái gì?”

Cận Tiêu cảm thấy trạng thái của hắn có chút không đúng, đang muốn hỏi cái gì, chợt nghe hắn nói: “Được rồi, em không phải muốn biết lý do chia tay sao? —— Tôi nói cho em biết.”

Lý Nhất Xuyên chậm rãi chống thân mà đứng dậy, nương theo tư thế của Cận Tiêu, phản áp trở về: “Ba năm trước đây, em trong tiệc sinh nhật đã nói với một nam nhân rằng, em sẽ đi ở cùng một chỗ với anh, là bởi vì anh dùng chuyện come out uy hiếp em... Đúng không?”

... Đúng cái rắm!

Này là thế nào!

Y nói như thế lúc nào!

Cận Tiêu vẻ mặt âm trầm không vui, cau mày trừng hấn, trên tay dùng một chút lực vốn định áp hấn trở về, đột nhiên nhớ ra cái gì đó sưng sốt một chút, lực đạo không khỏi buông lỏng.

Lý Nhất Xuyên đối với biến hoá của y thập phần miễn cảm: “Nghĩ ra rồi?”

Đúng là đã nghĩ ra, nhưng...”Em không có ý đó.”

Y nhớ rõ lúc ấy hình như là có một nam nhân sắp đến gần, hỏi y tại sao lại có thể kết giao cùng một người như Lý Nhất Xuyên, còn lại là nhiều năm như vậy, y bởi vì rất bất mãn ngữ khí ngả ngớn của nam nhân kia, liền không kiên nhẫn mà trả lời một câu: “Anh ta dùng chuyện come out uy hiếp tôi, tôi đương nhiên phải kết giao cùng anh ta rồi.”

Mẫu chốt ngay tại hai chữ “uy hiếp”, ý y chính xác là khoe tú ân ái a!

Vì cái gì Lý Nhất Xuyên lại lý giải kỳ quái đến như vậy?

Lý Nhất Xuyên nhẹ giọng nói: “Có phải hay không đã không còn trọng yếu.”

Cận Tiêu ngược râm rĩ đau: ” Sao lại không trọng yếu!”

Y rõ ràng chưa bao giờ nghĩ như vậy...

Lý Nhất Xuyên không trả lời, mà là nhắm mắt lại, buông ra áp chế của Cận Tiêu, ôm lấy y, đầu đặt sau gáy y cọ cọ, một lúc lâu sau, thanh âm ép tới cực thấp mà nói: “Anh rất khó chịu.”

Cận Tiêu sưng sốt.

Hai câu này nổi lại chính là: Có phải hay không đã không còn trọng yếu, anh rất khó chịu.

Y theo bản năng xoay mặt muốn đi nhìn hấn.

Lý Nhất Xuyên lại giữ cằm của y, không cho y nhìn: “Ngay từ đầu là tôi đuổi em truy tôi, đã rất khó tiếp nhận.”

Cận Tiêu không động, mặc hấn nắm cằm mình, nguyên bản ngữ khí vừa buồn vừa lạnh lại biến thành cực mềm mà nói: “Vì cái gì?”

“Anh không biết em vì cái gì thích anh.”

“Chỉ có vậy?”

“Không... Còn có nữa.”

“Nói đi, em nghe,” Tức giận, bất mãn, buồn bực vào giờ khắc này vô cùng khó hiểu mà biến mất, tâm Cận Tiêu trở nên thực nhuyễn thực nhuyễn, y lại lặp lại lần nữa, “Em sẽ nghe.”

Lý Nhất Xuyên trầm mặc một hồi: “Anh cũng không biết vạn nhất chúng ta chia tay, anh nên thích nam nhân hay là nữ nhân.”

Cái này quả thật có chút khó trả lời, Cận Tiêu nghĩ nghĩ, mặt cọ đến lòng bàn tay của hắn, hôn hôn ngón tay của hắn, đáp: “Tiếp tục thích em a.”

Lý Nhất Xuyên ngẩn ra.

Cận Tiêu nói: “Liên giống như bây giờ.”

Lý Nhất Xuyên sợ run thật lâu thật lâu, một lúc lâu mới nói: “Nhưng vạn nhất em không thích anh...”

“Sẽ không.”

“Vạn nhất.”

“... Thật sự sẽ không.”

“Vạn nhất.”

“... .. Thật sự thật sự sẽ không! Hiện tại sẽ không nốt!”

Lý Nhất Xuyên nói: “Đó là bởi vì anh bỏ em.”

Cận tổng nghĩ thầm rằng đây là bức tội sinh khí, y dùng lực xoay đầu, đang nghĩ muốn cắn Lý Nhất Xuyên một cái thì lúc này gáy lại đột nhiên nóng lên, giống như có cái gì đó chảy xuống.

Cận Tiêu trong phút chốc như bị bó chặt, không thể động đậy.

Một phút đồng hồ sau, y nghiêng mặt, cảm không cam lòng mà chột chột bàn tay Lý Nhất Xuyên, hung hăng đẩy đẩy: “Kia về sau nếu anh bỏ được em thì hăng đi.”

Lý Nhất Xuyên dừng một chút, mang theo giọng mũi “Ừm” một tiếng: “Còn có...”

“Còn có!?”

“ ... ”

“ ... Anh nói đi.”

“Em thường xuyên tinh thần xuất quỷ (Chắc là ý muốn ngoại tình), anh lại không muốn lấy chuyện come out uy hiếp em.”

Cận Tiêu: “... ..”

Tinh thần xuất quỷ?

Tinh, thần, xuất, quỷ?

Cận Tiêu lại muốn bùng nổ, lúc này đây gan ruột của y đã không còn đau vì tức nữa rồi, mà là đau lòng: “Em khi nào thì tinh thần xuất quỷ chứ?”

Lý Nhất Xuyên: “Em có.”

“Có cái mông!” Cận tổng nhin không được, chỉ có thể dùng mặt đập vào lòng bàn tay hắn, thanh âm cũng trở nên có chút ủy khuất, “Em chưa từng có a! Không phải là em chê anh già mồm cái lão a, nhưng những thứ anh vừa nói, em, đều, không, có!”

Lý Nhất Xuyên không nói lời nào.

Cận Tiêu sinh khí trong chốc lát, vẫn là rầu rĩ thỏa hiệp: “Quên đi, không thèm so đo với anh —— em yêu anh, qua nhiều năm như vậy em chỉ yêu mình anh, nói như vậy, anh thấy cao hứng chưa?”

“... Cao hứng.”

Cận Tiêu ghen khí: “Vậy anh còn lời nào muốn nói không?”

Lý Nhất Xuyên nghĩ nghĩ, chưa quên cái vấn đề bạn trai cũ kia: “Lát nữa em còn đi ước pháo nữa không?”

“Không đi!”

“Kia —— “

“Ý anh là không muốn chia tay nữa?”

Lý Nhất Xuyên gật gật đầu, chần chờ một khắc, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không sao!” Cận Tiêu nghiêm mặt, nói ra từng chữ, “Nhưng em không muốn hợp lại.”

Lý Nhất Xuyên có chút ngạc nhiên: “Vì cái gì?”

“Bởi vì em KHÔNG! CAO! HỨNG!” Cận tổng bị bất kỳ kết một loạt hiệp ước, vẻ mặt không tốt mà nói.

“ ... ”

Bất quá nếu có thể vì vậy mà không còn hoài nghi, như vậy cho dù tương lai tâm sinh chán ghét mà vứt bỏ, nghĩ đến cũng không có lo sợ, sẽ không bao giờ chia lìa.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-la-khong-con-hop>